

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8781/2025
16.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Рајко Петричић, адвокат из ... и Јелена Новаковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4096/23 од 12.02.2025. године, у седници одржаној 16.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4096/23 од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4096/23 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П 224/22 од 04.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 1.650.000,00 динара са каматом од 01.02.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 1.650.000,00 динара до траженог износа од 1.669.800.00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 209.967,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4096/23 од 12.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 184.798,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати 1.650.000,00 динара са каматом од 01.02.2016. године на име испоручених прасади, укупне тежине 7500 кг, применом члана 516. Закона о облигационим односима. С обзиром на то да одлука о овом тужбеном захтеву зависи од утврђеног чињеничног стања, а нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања засновали одлуку о основаности тужбеног захтева применом одговарајућих одредби материјалног права, па узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, то по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права. Наводима ревизије, кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо се оспорава утврђено чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Са напред наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредности предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.09.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 1.650.000,00 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, са којих разлога је Врховни суд, применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић